

Arrest

nr. 122 370 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 13 juni 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 2 december 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.06.2013 werd ingediend door:

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Uit het relatieverlag d.d. 30.07.2013 opgesteld door de politie van Lokeren blijkt dat er geen gezinscel meer is tussen betrokkenen. Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkenen ook op een verschillend adres staan ingeschreven. Betrokkene staat ingeschreven in Lokeren, terwijl de Belgische onderdane in functie van wie de aanvraag gedaan werd woonachtig is te Zele. Gezien bijgevolg er niet voldaan is aan de gezamenlijke vestiging, betrokkene dient de referentiepersoon immers te vervoegen volgens artikel 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980, is er niet voldaan aan een noodzakelijk voorwaarde inzake gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de regels van behoorlijk bestuur. Uit lezing van haar verzoekschrift blijkt dat zij verder de schending aanhaalt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40, 40bis, 40ter, 41quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Schending van een substantiële vormvereiste meer bepaald de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), de artikelen 40, 40bis, 40ter, 41quater, artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

En artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker.

Verzoeker is op 25.04.2011 gehuwd met mevrouw (..), van Belgische nationaliteit.

Dat hij overgekomen is naar België in april 2012.

Dat art. 40 bis op datum van het huwelijk luidde als volgt:

Artikel 40 bis:

§1:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing

§2:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt...".

Artikel 40ter luidt als volgt:

'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, le tot 3e, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, le tot 3e bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3e van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

le wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2e worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3e worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- Dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in art. 40bis, §2, eerste lid, le bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. '

Dat door de heer A. (...) samen met zijn echtgenote aanvraag machtiging tot verblijf werd ingediend op 13.06.2013.

Dat n.a.v. deze aanvraag bijlage 19ter werd afgeleverd.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt dat volgens het relatieverlag van 13.07.2013 geen gezinscel meer zou bestaan tussen betrokkenen en dit wordt afgeleid uit de gegevens dat de heer A. (...) op een verschillend adres ingeschreven staat dan zijn echtgenote.

Dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap en van de Raad van State het komen vervoegen met zijn echtgenote aan het begrip vestiging niet gebonden is aan de samenwoning van de echtgenoten. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld in het arrest Diata: "het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 204-38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instanties is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben - zie arrest van 13.02.1985, Diata, 267/83, Jurisprudentie blz. 567 punten 20 en 22 (Hof van Justitie 08.11.2012, C/40/11 lida.58 bevestigd wordt in het arrest Kadiman d.d. 17.04.1994 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap.

Zie ook arrest 24.04.1995 van de Raad van State waar de Raad van State uitdrukkelijk herhaald heeft dat het begrip "gezamenlijke vestiging" niet per se met zich meebrengt dat de echtgenoten effectief een duurzame samenwoning kunnen laten gelden, dat volstaat dat zij de staat van echtgenoten behouden wat een minimale relatie tussen de echtgenoten veronderstelt.

In het arrest Diata heeft de Commissie verklaard dat het recht op vrij verkeer van personen niet verbonden kan zijn aan de wijze waarop de personen hun echtelijk leven willen leven door bv. te eisen dat ze onder een gemeenschappelijk dak leven.

Zich komen voegen bij de echtgenoot veronderstelt bijgevolg niet noodzakelijk een effectieve samenwoning.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest 121/2013 gesteld dat art. 42ter van de wet van 15.12.1980 waarin vermeld staat dat "Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelfburger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan

hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer" zo dient geïnterpreteerd te worden dat de zinsnede "of er geen gezamenlijke vestiging meer is" niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord "of" maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging hebben verkregen (zie arrest Grondwettelijk Hof, 121/2013.B36.8).

Dat art. 42quater geldt voor familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn en als volgt luidt

"Art. 42quater. § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1°...;

2°...;

3°...;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5°... "

en dus letterlijk dezelfde zinsnede bevat als art. 42ter en dus letterlijk dezelfde zinsnede bevat.

Dat deze zinsnede onder art. 42quater § 1, 4° bijgevolg op dezelfde wijze dient geïnterpreteerd en uitgelegd te worden zoals het Grondwettelijk Hof heeft gedaan voor familieleden van een burger van de Unie die zelf een familielid zijn van de burger van de Unie, m.a.w. dat ook voor familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn het bepaalde in art. 42quater §2, 4°lid als volgt dient uitgelegd te worden dat de zinsnede "of er geen gezamenlijke vestiging meer is" niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord "of" maar enkel op de andere familieleden die hun verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging hebben verkregen.

Dat m.a.w. het loutere feit dat de heer A. (...) niet meer woonachtig is op hetzelfde adres als zijn echtgenote geen aanleiding kan geven tot beëindiging van zijn rechten op verblijf of aanleiding kan geven tot weigering machtiging tot verblijf, nu de heer A. (...) nog steeds gehuwd is met zijn echtgenote en zijn huwelijk bijgevolg niet ontbonden is noch door echtscheiding noch door nietigverklaring van het huwelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet gevolgd kan worden waar vooreerst dient vastgesteld te worden dat het huwelijk van verzoeker met een Belgische onderdaan noch ontbonden is door echtscheiding of overlijden noch werd nietig verklaard, niettemin wordt voorgehouden niet voldaan is aan de voorwaarden zoals bepaald in art. 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken voorwaarden worden toegevoegd aan het bepaalde in art. 40ter en 40bis van de wet van 15.12.1980, waar staat dat het voldoende is dat verzoeker als familielid van een Belg die zelf geen burger van de Unie is zich komt vervoegen met zijn echtgenoot zonder dat dit noodzakelijkerwijze veronderstelt dat beide echtgenoten ingeschreven zijn op hetzelfde adres.

Dat door de vereiste van samenwonen op hetzelfde adres te stellen de Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toevoegt die niet ingeschreven staat in de wet.

De bestreden beslissing schendt dan ook het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de regels voor behoorlijk bestuur.

Ofschoon het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel een toetsing te doen of de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet ingaat tegen alle redelijkheid (Raad van State, 17.12.2003, nr. 126520).

Verzoeker is van oordeel dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat er geen gezinsscel meer bestaat, vooreerst niet overeenstemt met de werkelijkheid, dat deze voortgaat op gegevens die niet geverifieerd zijn bij verzoeker zelf, waarbij louter voortgegaan wordt op een politiecontrole en houden van afzonderlijke adressen.

Dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is, nu geen afweging is gemaakt tussen enerzijds het nadeel dat ondervonden wordt door de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker en het voordeel dat bekomen wordt door de Belgische Staat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar verplichting op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op

een correcte feitenvinding (Raad van State, 02022007 nr. 167411, Raad van State, 1402.2006 nr. 154954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier.

Dat de heer A. (...) en mevrouw E. (...) nog steeds door het huwelijk verbonden zijn, er geen echtscheiding ingeleid is, ook geen nietigverklaring van het door hen afgesloten huwelijk.

Dat door het enkele feit van de afzonderlijke verblijfplaats geenszins kan aangevoerd worden dat het familie- en/of gezinsleven opgehouden heeft te bestaan.

Dat immers alle primaire en secundaire gevolgen van het huwelijk onverminderd blijven voortbestaan (art. 203 e.v. B.W.) evenals de erfrechtelijke gevolgen en de afstammingsregels.

Dat door het nemen van de bestreden beslissing familie- en het gezinsleven van de heer A. (...) geschonden wordt.

Art. 8 EVRM luidt als volgt

1. Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de recht en vrijheden van anderen".

Dat door de bestreden beslissing het de heer A. (...) onmogelijk wordt gemaakt zijn familie- en gezinsleven als bescherming geniet van art. 8 EVRM verder te zetten in België.

De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsverplichting, de aangehaalde wetsartikelen en rechtsbeginselen."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de "regels van behoorlijk bestuur" wijst de Raad erop dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn en dat het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk die beginselen aan te duiden die zij geschonden acht en waarom. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijke bewoordingen te gaan distilleren welk(e) beginsel(en) verzoekende partij geschonden acht en waarom. Verder verwijst de verzoekende partij enkel naar de schending van de artikelen 40 en 41quater van de Vreemdelingenwet zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing worden geschonden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat er geen gezinscel meer is tussen verzoekende partij en de Belgische onderdaan in functie van wie zij haar verblijfsaanvraag doet zodat er niet voldaan is aan de voorwaarde van de gezamenlijke vestiging.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet

zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Verzoekende partij heeft op 13 juni 2013 een verblijfsaanvraag gedaan in functie van haar Belgische echtgenote. In dat geval zijn de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing:

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(..)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)”

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat het begrip ‘vestiging’ niet gebonden is aan de samenwoning waarbij zij verwijst naar het arrest Diatta en het arrest van de Raad van State van 24 april 1995. Verder verwijst zij naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 121/2013 en artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Aangezien zij nog steeds gehuwd is met de Belgische onderdaan kan haar het recht op verblijf niet worden geweigerd.

Verder betoogt zij dat er enkel afgegaan wordt op een politiecontrole maar dat deze gegevens nooit bij haar werden geverifieerd. Het feit dat er geen gezinscel meer is stemt niet overeen met de werkelijkheid. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt tevens artikel 8 EVRM geschonden.

2.6. De Raad volgt verzoeker waar deze stelt dat de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan niet vereist dat er effectieve samenwoning is. Overeenkomstig het arrest Diatta van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 13 februari 1985 (zaak 267/83) en vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoning niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Er kan dan ook niet worden besloten tot een gebrek aan een gezamenlijke vestiging louter omwille van het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote niet langer samenwonen op hetzelfde adres. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot de vaststelling verzoeker en zijn echtgenote op een verschillend adres staan ingeschreven. Een lezing van de bestreden beslissing leert immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris er op wijst dat uit het relatieverlag van 30 juli 2013 blijkt dat er geen sprake meer is van een gezinscel tussen verzoeker en diens echtgenote. In dit relatieverlag kan inderdaad gelezen worden dat de echtgenote van verzoeker sinds maart 2013 bij haar zus inwoont en dat het koppel gaat scheiden waarbij verwezen wordt naar het PV 4547/2013 van 29 juli 2013 opgesteld door de politie

Lokeren. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de echtgenote van verzoeker een verklaring heeft afgelegd waaruit overduidelijk blijkt dat de relatie beëindigd is. Zo stelt zij: *“Na dat ik verhuisd ben heeft hij (verzoeker) mij meerdere keren lastig gevallen om druk te zetten op mij, om er toch te verzorgen dat zijn papieren in orde kwamen. Op 13 juni 2013 ben ik naar gemeente geweest met mijn ouders omdat ik op 31 mei 2013, 21 jaar geworden ben. En daardoor zout hij zijn papieren kunnen krijgen, en dat wouden we vermijden. (...) In de daar op volgende periode heeft hij geprobeerd om via de firma waar hij werkt een verblijfsvergunning te krijgen. Toen dat niet werd toegestaan escaleerde zijn gedrag.”* Deze verklaring gaat verder en besluit dan met de woorden: *“Ik hoop dat u mijn dossier zo snel mogelijk kan behandelen en hem terug naar zijn land kan sturen. Dan pas ga ik mij terug veilig voelen in het land.”* Het is op basis van het geheel van de bovengenoemde vaststellingen dat de verweerder tot de conclusie is gekomen dat er niet langer sprake is van een samenwoning noch van een gezinscel. Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou samenwonen met zijn echtgenote. Bijgevolg is zijn kritiek dat de verwerende partij een voorwaarde zou toevoegen aan de wet door samenwoning te eisen evenmin gegrond.

De Raad ziet voorts niet in waarom deze elementen die geleid hebben tot de vaststelling dat er geen gezinscel meer is tussen verzoeker en diens Belgische echtgenote nog eens zouden moeten worden voorgelegd aan verzoeker voor het treffen van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit deze gegevens overduidelijk dat de echtgenote van verzoeker geen relatie meer wenst met hem en dat ze zelfs bang is van hem. Verzoeker blijft thans in het verzoekschrift steken in blote beweringen als zou er nog een gezinscel bestaan. Hij brengt hiervan geen enkel concreet gegeven aan. Daarenboven blijkt uit het relatieverlag van 30 juli 2013 dat verzoeker door de politie verschillende malen werd uitgenodigd doch hier niet op inging. Zo staat er uitdrukkelijk: *“Betrokkene gaat niet in op onze uitnodigingen; hij opent NOOIT de deur”*. Zelfs indien verzoeker zou kunnen worden gevolgd in zijn stelling dat deze gegevens die geleid hebben tot de bestreden beslissing hem hadden moeten worden voorgelegd, quod non, dan kan er enkel maar worden vastgesteld dat het bestuur moeite heeft gedaan om verzoeker persoonlijk uit te nodigen hiertoe, doch dat verzoeker zelf nalatig is geweest door hierop niet te reageren.

2.7. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 121/2013 inzake artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, meer bepaald de bespreking onder punt B36.8 en meent dat dit mutatis mutandis dient te worden toegepast op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing geenszins toepassing maakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. In casu betreft het geen beëindiging van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden maar wel een weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in toepassing van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoeker naar de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet is bijgevolg in casu niet dienstig. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij voorts uitgaat van een beperkte lezing van het arrest. Het arrest nummer 121/2013 van het Grondwettelijk Hof maakt in overweging B.36.8 een voorbehoud met betrekking tot de zinsnede *“of er is geen gezamenlijke vestiging meer”* uit artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het Hof wou met het voorbehoud verzekeren dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in overeenstemming is met artikel 13, § 1 van Richtlijn 2004/38/EU, dit terwijl de situatie van verzoeker zelf niet onder het toepassingsgebied van voormelde richtlijn valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)). De verwijzing naar het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof is in casu dan ook niet dienstig.

2.8. Verzoeker meent tenslotte nog dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.9.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.9.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.9.3. Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft verzoeker evenwel niet aangetoond dat er nog een relatie bestaat tussen hemzelf en zijn Belgische echtgenote die valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. Integendeel, alle stukken uit het administratief dossier wijzen erop dat er geen relatie meer is. Bijgevolg kan evenmin een schending van artikel 8 EVRM worden aanvaard.

2.10. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen in casu gebeurd is.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER